

Дѣла. Тогава като че умътъ мълчеше.

Павелъ. Умътъ мълчеше!

Дѣла. Азъ не знаехъ какво става съ мене.

Павелъ. (Като пробуденъ). Тѣй! Тогава може би. . . може би и ти не помнишъ всичко, което е станало съ тебе?

Дѣла. Знамъ ли азъ!

Павелъ. (Ужасенъ, отдалечава се). Какво говоришъ ти?

Дѣла. Ти ме питашъ, Павле?

Павелъ. (Приближава се, гледа я разяренъ въ очи). И ти стори такова прѣгрешение?

Дѣла. (Неодържа погледа му Замълчава).

Павелъ. Помнишъ ли какво говоришъ ти?

Дѣла. (Сплашена). Азъ те моля за прошка. Прости ми, Павле.

Павелъ. Да ти простя! Азъ да простя за такова — (Вънъ отъ себе си, спуща се, хваща ржцѣтъ ѝ и треперяйки, спира ужасенъ погледъ въ нея). Дѣла! Дѣла!

Дѣла. (Почувствувала безсилието въ ржцѣтъ му). Прости ме, азъ съгрѣшихъ!

Павелъ. (Въ умопомрачение). Съгрѣши! (Хваща я за гушата)

Дѣла се сепва, скача и се хваща за отбрана. Боричкайки се, той я гласва о срѣднитѣ врата, които се отварятъ и като се спхватъ о прага — чува се струпоясането имъ на пода.

Настава тишина, въ която се чуватъ задавенитѣ хъркания на Дѣла.

Бледъ и треперящъ, Павелъ застава до прага, поглежда жена си на земята и, като се упомня, затичва се къмъ прозореца, викайки: — Мамо, мамо, доктора по-скоро! викайте Добря! . . . (Веднага се връща при Дѣла и едва се чуватъ думитѣ му:

— Господи, какво сторихъ азъ! — Дѣла! — Дѣла!

Гласътъ му замира, задавенъ въ сълзи,